

J e g y z ő k ö n y v

a Közoktatás-politikai Tanács

2009. november 18-án, szerdán, 10 órakor
az Oktatási és Kulturális Minisztérium (Budapest V., Szalay u. 10-14.)
101. számú tanácstermében megtartott
ülésétől

Napirend:

1. A közoktatási törvény módosítását célzó T/10972. számú önálló képviselői indítvány véleményezése

Előadó: Brassói Sándor főosztályvezető-helyettes

Elnököl: Szabó Zsuzsa, az országos pedagógus szakszervezetek oldaláról

Jegyzőkönyvvezető: Varga Erzsébet (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetsége beszédgyorsíró szolgálat)

Az ülés résztvevői**Az országos pedagógus szakmai szervezetek képviselőiben:**

Dr. Dobos Krisztina
Miklósi László
Pecsenye Éva

Az országos pedagógus szakszervezetek képviselőiben:

Muity Mária
Szabó Zsuzsa

Az országos szülői szervezetek képviselőiben:

Keszei Sándor
Novák János
Simonné Toldi Ágnes
Péli Lajosné

Az országos diákszervezetek képviselőiben:

Dr. Jásper András
László Ferenc
Sági Imre

A helyi önkormányzatok érdekképviseleti szervei részéről:**Az országos kisebbségi önkormányzatok képviselőiben:**

Dr. Schäffer István
Kanaki Lefter

A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók képviselőiben:

Bajzák Erzsébet
Mihályi Zoltánné

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium és más, az oktatásban érdekelt minisztériumok képviselőiben:

Kiss Mária (EM)
Lóczy Péter (MEH)
Paulik Antal (MEH)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 16 perc)

KOSINSZKY ZSUZSA: Jó napot kívánok mindenkinek! Szeretettel üdvözlöm a Közoktatás-politikai Tanács megjelent oldalait, tagjait. Ha jók az információim, a mai napon a szakszervezeti oldal fog elnökölni – legutóbb a szakmai oldal elnökölt –, én át is adnám a szakszervezeti oldal képviselőjének a szót.

SZABÓ ZSUZSA, az ülés levezető elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Nagy tisztelettel köszöntöm a Közoktatás-politikai Tanács valamennyi résztvevőjét, kívánok magunknak nagyon eredményes és sikeres munkát. Szeretnék végigmenni, hogy megállapítsuk, határozatképesek vagyunk-e. Az országos pedagógus szakmai szervezetek képviselői jelen vannak-e, és ki lesz az oldal szóvivője? *(Dr. Dobos Krisztina.)* Az országos pedagógus szakszervezetek részéről, miután egyedül vagyok, ezért Szabó Zsuzsa lesz az oldalszóvivő. Országos szülői szervezetek? *(Keszei Sándor.)* Az országos diákszervezetek részéről? *(Dr. Jászper András.)* A helyi önkormányzatok érdekképviseleti szervezetei? *(Nincs jelen az oldalon képviselő.)* Országos kisebbségi önkormányzatok? *(Dr. Schäffer István.)* A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók? *(Mihályi Zoltánné.)* És a kormányzati oldalt ki képviseli? *(Brassói Sándor.)* Köszönöm szépen.

Megállapítom, hogy az alapszabálynak megfelelően az öt oldal és tizenöt fő jelenléte biztosított, ettől kezdve határozatképesek vagyunk, el tudjuk kezdeni a munkát.

Egy napirendi pont van előttünk, amely több paragrafusát érinti a törvénynek. Kérdezem, hogy egyben tárgyaljuk, vagy pedig paragrafusonként. Szavazásra teszem fel a kérdést. Aki azt mondja, hogy egyben tárgyaljuk a javasolt módosítást, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Egyhangú állásfoglalás, köszönöm szépen.

Kérem akkor az előterjesztőt... *(Dr. Dobos Krisztina: Napirend előtt szeretne szólni Miklósi László.)* Parancsoljon!

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Köszönöm szépen. Csak egy bejelentés vagy tájékoztatás, miszerint a Történelemtanárok XIX. Országos Konferenciája a közelmúltban elfogadott egy eléggé összetett ajánlást, amelyből egy-egy példányt kiosztok a testület tagjainak. Ez egyes oldalakat külön is érint megszólítottként – természetesen hivatalos úton is elküldjük. Javaslom, hogy használjátok, ha bárkinek kérdése van, természetesen állunk rendelkezésére.

Ez nyilván nem a KT témája, de fontosnak tartom, azért jeleztem. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e még napirend előtti? Keszei úr!

KESZEI SÁNDOR: Először is azt szeretném megkérdezni, hogy ez rendes ülés vagy rendkívüli. Ha rendes ülés, akkor hogy került ide ez napirendi pontként: önálló képviselői indítvány. Igaz, hogy éveken keresztül mi kértük, ne menjen ki úgy képviselői indítvány, hogy nincs társadalmi egyeztetés. Ez többször le lett bonyolítva a munkacsoporttal is – ott volt Kerpen Gábor, Szebedy Tas –, ahol szintén volt egy vélemény.

Most azt kérdezném még, hogy ki az előterjesztő. Az előterjesztő az Oktatási és Kulturális Minisztérium vagy a képviselőcsoport? El kell mondani, hogy a mai napon tárgyalják. Eddig mindig kedden voltak a KT-ülések, most miért szerdán van? Ma teszik a kapcsolódó módosító javaslatokat a parlament oktatási és ifjúsági bizottságában. Minden ülésen ott voltunk, végig követtük, ma pedig nem tudunk elmenni, mert fontosabbnak tartjuk a KT-ülést, így viszont

nem tudjuk befolyásolni a képviselő urakat – sem az ellenzéki, sem a kormánypárti képviselőket –, hogy esetleg másképp helyezték el a gondolataikat ezekben az előterjesztésekben.

Nem tudom, ez hány kérdés volt – ha szükséges, meg tudom ismételni –, de választ kérek rá.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm a kérdéseket, átadom a szót válaszádsra.

BRASSÓI SÁNDOR: Tisztelettel köszöntöm a tanácsot. Köszönöm szépen a tárca részéről delegált vezetőként, hogy a mai ülésre elfogadták a meghívást, és eljöttek.

A felvetett kérdésekre, nyilván a napirendhez kapcsolódóan is, azt szeretném elmondani, hogy ez a törvénymódosítási javaslat egyéni képviselői indítványként, egy képviselőcsoport bizonyos tagjainak aláírásával október 20-án került benyújtásra, tehát nem a kormány nyújtotta be. A tárca is így értesült a benyújtásról.

A törvényjavaslat ellenben rendkívül nagy jelentőséggel bír mind a felsőoktatás, de leginkább a közoktatási ágazat vonatkozásában, hiszen a hatásai roppant szerteágazóak, és számos olyan alapvető kérdést és feladatot vet fel, ami álláspontunk – a szakterület álláspontja szerint – igényli a társadalmi egyeztetés lefolytatását. Amikor az első körös tárgyalása zajlott a törvényjavaslatnak, akkor a szakállamtitkár úr, aki a tárcát képviselte az Országgyűlésben, el is mondta, hogy nincs – akkor még nem volt – kormányálláspon, és szeretné a tárca a javaslatot a szakmai szervezetekkel egyeztetni annak érdekében, hogy a kormány úgy tudjon álláspontot kialakítani, hogy ebben támaszkodjék a kötelező és nem kötelező szakmai oldalak álláspontjára. Ennek megfelelően, és összhangban azzal, amit az elnök úr javasolt és kért már a múltkor – ne kerüljön úgy a parlament elé törvényjavaslat, hogy azt a testületek nem tárgyalják –, javasoltuk a KT-ben a napirendre vételét.

Sajnálatos, hogy a törvényjavaslat tárgyalása viszonylag gyors ütemben halad előre, tehát olyan sok lehetőség nem volt rá, hogy különböző időpontokra tologassuk a rendkívüli ülést, ezért került ide ilyen módon. Ezt szerettem volna hozzáfűzni.

Jelenleg még nincs egyértelmű kormányálláspon a javaslattal kapcsolatban.

ELNÖK: Kérdezem az országos szülői szervezetek oldalát, elfogadja-e a választ.

KESZEI SÁNDOR: Köszönöm, igen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Van-e bárkinek további kérdése vagy módosítási javaslata a napirendre vonatkozóan. *(Nincs ilyen jelzés.)* Akkor az előterjesztőnek adom meg a szót.

BRASSÓI SÁNDOR: Nem kívánok ezen túl, hiszen az előterjesztésnek része az indoklás. Azt gondolom, a tanácsnak ezzel összhangban kell megvitatnia. Felhívom a figyelmet, hogy borzasztóan gyors ütemben nagyon sok kapcsolódó módosító indítvány érkezett, még a mai napon is, tehát ettől kezdve nagyon nehéz a jelenlegi folyamatot nyomon követni. Ilyen értelemben sem könnyű egyértelműen állást foglalni. Javasolni tudjuk, hogy egyrészt a meglévő, benyújtott indítványról, illetve a kiosztott kapcsolódó dokumentumról foglaljon állást a tanács, hogy az megalapozott vagy nem, megvalósítható vagy nem, támogatja vagy nem.

ELNÖK: Átadom a szót a tanács tagjainak, a meghatározott sorrendben, kérdések, vélemények megfogalmazására. Kérdezem az országos szakmai szervezetek oldalát, kívánnak-e hozzászólni.

DR. DOBOS KRISZTINA: Tisztelt Tanács! Először engedjék meg, hogy külön köszönetet mondjak a kormány képviselőjének: azt hiszem, az, hogy ide behozták a közoktatási törvény módosítását, ez a tárca politikai és szakmai felelősségét dicséri. Ezt én nagyon fontosnak ítélem, ezért úgy érzem, külön meg kell dicsérni a tárcát ebben az ügyben.

Azt meg különösen fontosnak tartom, hogy mielőtt tárcaálláspont lenne, a szakma álláspontját kéri. Nyilván a tárcaálláspontot a későbbiekben meg fogjuk ismerni, ha nem is a mai nap folyamán.

Úgy gondoljuk, hogy ez a törvénymódosítási csomag alapvetően átgondolatlan, egy ötletelés eredménye. Úgy vélem, azt gondolja a szakmai oldal, tudomásul vesszük, hogy nehéz helyzetben van az ország, ezért bizonyos szűkítéseket tudomásul tudunk venni, itt azonban olyan elvi kérdések jelennek meg, amik nem egy jól átgondolt stratégia részei, hanem egy adott pillanatban valamit megjelenítenek. Ha megengedik, egyenként elmondom egyeztetett véleményünket.

A 9. § (8) bekezdésében egyetlen lényeges kérdés van, hogy a kormányrendelet meghatározottságát megkérdőjelezi. Azt gondoljuk, a felvételi rendszer kialakításában a kormánynak szerepet kell adni, tehát indokolatlan, hogy kihúzzuk a kormányrendelet szerepét.

A többi ugyanaz, mint volt, ugyanúgy lehet érettségit, ugyanúgy lehet emelt szintet, középszintet, nyelvvizsgát és egyebeket. Nincs is relevanciája a költségvetés nehéz helyzetéhez viszonyítva. Egyetlen dolgot akar, hogy ne a kormány, hanem a felsőoktatási intézmények külön-külön szabályozhassák, amire joguk a kormányrendelet megléte mellett is megvolt.

A 2. és 3. § a pedagógus-továbbképzésre vonatkozik. Úgy gondoljuk, alapvetően tönkreveri azt a pedagógus-továbbképzési koncepciót, ami eddig működött, és aminek az értékelése jelen pillanatban nincs mögé téve. Ha egy átfogó elemzés után kíván változtatni a kormány, vagy az, aki ezt a módosítást beadja, erről lehet tárgyalni, ennek vannak természetesen lehetséges útjai, de azért, mert a költségvetés nehéz helyzetben van, egy ilyen változtatást egyszerűen elfogadhatatlannak tartunk. Annál is inkább, mert erre az iskolák éppen felkészültek, erre már terveket alakítottak ki, beiskoláztak, programjuk van, tehát egyik napról a másikra határozottan a minőség romlását jelentené.

A nem szakrendszerű tanítás most már több éve folyik. Ennek valamiféle elemzését kellett volna bemutatni, akkor lehet erről tárgyalni, hogy milyen továbbképzés szükséges vagy nem szükséges. Így nem tudjuk elfogadni.

A 4. §-ban megjelenített problémára ez a paragrafus nem ad választ. Az iskolai erőszak vagy nem helyes viselkedés visszaszorítására nem az iskolai szmsz alkalmas. Azt gondolom, ez olyan, mintha minden rendőrőrs saját maga dönthetné el, hogy az ő területén vagy a környezetében milyen büntetéseket, milyen eszközöket használhat. Úgy véljük, ennek a megakadályozása, hogy erőszak és nem megfelelő cselekedetek történjenek az iskolában, a mindenkori kormány feladata. A mindenkori kormány és a parlament közös feladata, hogy a közszolgálatot végző embereket – legyenek azok tanárok, orvosok, bárkik – törvényi rendelettel megvédje, és ennek megfelelő hatósági jogkörei legyenek, a megfelelő hatóság intézkedni tudjon. Az iskolai szmsz nem erre szolgál, tehát elfogadhatatlan – annál is inkább, mert így azt gondolhatja bárki, hogy ha az szmsz-t megváltoztatja, ezek a kérdések megoldódnak. Nem oldódnak meg. Ez elfogadhatatlan.

Az 5. § a vezetői megbízások kérdésének újrafelvétele. Azt gondolom, aki már – velem együtt – nem teljesen fiatal, az végigélte a 90-es évek elejét, az alkotmánybíróági döntéseket. Ez tulajdonképpen egy gumicsont, amin lehet rágódni, lehet ismét behozni, ismét nagy vitákat indukálni, de semmiféle problémát nem fog megoldani. Itt alapvetően két probléma van. Egyrészt hogy nagyon sok iskolára nem pályázik igazgató – ezt meg kellene nézni, mi az indoka annak, hogy nem tömegével a legjobb tanárok pályáznak az igazgatói állásokra, mert ez egy nagyon komoly probléma, ami elemzést igényel. A másik nagyon komoly probléma, hogy valóban vannak olyan testületek, amelyek nem tudnak igazgatót választani, de erre ez nem ad választ. Ez a 40 százalék, ha egy picit is belegondolnak, senki nem korlátozza, hogy hány tagú legyen a diákönkormányzat, hány tagú legyen a szülői képviselő, tehát ad abszurdum, mondhatjuk azt, hogy az 500 fős diákság mind a diákönkormányzat tagja, az ő negyven százalékuk szeretne igazgatót, és ettől kezdve az ő véleményük domináns. Ugyanez lehet a szülők oldaláról, vagy akár a tanárokérol is. Teljesen végiggondolatlan. Ha az ember törvényt alkot vagy módosít, akkor modellezi az eseményt, és az esemény modellezése alapján most az jön ki, hogy ez semmire nem jó. Úgy véljük, ha van egy probléma, annak a problémának adekvát megoldását kell adni, tehát tudni kell, miért nincsen kellő számú és megfelelő igazgatói jelentkezés, illetve ha egy-egy önkormányzati vagy nem önkormányzati testület döntésképtelen, akkor nem csak igazgatót nem tud választani, hanem lehet, hogy helyi orvost sem. Nem fog megoldódni, ha most a negyven százalékot valahogy kihozzák. Úgy hiszem tehát, hogy ez nem oldja meg.

Azt határozottan szeretnénk mondani, nem lenne jó, ha az iskolák környékén ez lenne ismét a probléma, és most ismét mindenki beleszólna, hogyan kell iskolaigazgatót választani, miközben sokkal komolyabb, sokkal nehezebb problémák vannak.

Önkormányzati törvény módosítását ma kezdeményezni; talán szüklátóköriúség – és azt hiszem, akkor nagyon finoman fogalmaztam. Magyarul: ez teljesen értelmetlen.

A 6. § szándékát érteni véljük. Valószínű, arról szól, hogy tegyen legalább egy emelt szintű érettségit az, aki felsőoktatási intézménybe jelentkezik. Az a szakmai véleményünk, hogy akár egyszintű az érettségi, akár kétszintű, meg lehet oldani értelmesen. De megint ugyanaz a kérdés merül fel: most hirtelen jön egy ötlet, amit beépítünk, ennek a következményeit nem nézzük. Nem nézzük meg, hogy az eredeti kétszintű érettségi koncepcióhoz képest mi nem valósult meg, és miért nem. És jó lenne, ha a miertre választ kaphatnánk. Nyilván mindannyiunknak van egy elképzelése, miért nem valósult meg, de ha most ezt az egy elemet megváltoztatjuk, akkor semmi nem fog igazából változni. Azt gondoljuk, jó lenne, ha nem ilyen ad hoc jelleggel történne meg a változtatás.

A 8. és a 9. §, a továbbképzések. A továbbképzés rendszerének továbbvitele. Az egyik módosítóban – államtitkár által beadott módosító, ami számomra új műfajt jelent: Arató Gergely úr képviselőként adja be, bár úgy tudom, ma még a tárca államtitkára. Ilyen még nem volt, de nem baj... Alkotmányos aggályokat vet föl. Nagyon határozottan kijelentjük, hogy a továbbképzési rendszernek ilyen ad hoc jellegű megváltoztatását, felülvizsgálatát nem lehet elvégezni. Ezek olyan igények, amik ellen nagyon határozottan tiltakoznunk kell, mert semmiféle szakmaiságot, jól megalapozott elemző munkát nem tükröz.

Összességében azt gondoljuk, határozottan visszautasítjuk ezt a törvénymódosító csomagot. Felajánljuk a tárcának a támogatásunkat, amiben segítséget tudunk nyújtani, és kérjük, hogy a tárca teljes súlyával álljon ellen az ötletelésnek. Az ötletelésnek még jó szándék mellett is mindig rossz az eredménye.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem, hogy az oldalon kíván-e még valaki hozzászólni.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Egyetlenegy mondatot szeretnék hozzátenni, ami szellemiségét tekintve benne volt abban, amit Krisztina elmondott, de szeretném, ha szó szerint is elhangoznék:

Ebben a módosító csomagban több olyan elem van, ami homlokegyenest ellentmond és ellene meg legalább két évtizede számos kormány működése alatt is következetesen végigvitt elvnek és gyakorlatnak. Amennyiben netán bárkinek olyan szakmai, szakmapolitikai szándéka lenne, hogy tényleg legyen egy ilyen változás, akkor annak nem ez a módja. Kérdés, mennyire vehető ez komolyan. Jogi értelemben nem kérdés a kérdés, mert a magyar parlament képviselői, amennyiben megszavaznak egy törvénymódosítást, akkor az hatályos. Mindaddig, amíg az alkotmányos és a jogi keretek betartatnak, ez nyilván jogilag releváns.

Ugyanakkor óvnánk mindenkit attól, hogy szakmailag ennyire kiérletlen, ilyen mértékben végiggondolatlan anyag határozza meg ezt követően az iskolák, a diákok, a szülők, a tanárok, a magyar társadalom jelentős részének mindennapjait. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen a szakmai oldal nagyon részletes véleményét, és a szakszervezeti oldal nevében szeretnék most szólni.

Miután végigment Dobos Krisztina minden egyes ponton, és nagyon-nagyon kifejtette, én nem kívánám sok tekintetben megismételni. Egyetlen olyan pont van, ahol egy kicsit mélyebben szeretnék én is véleményt alkotni: ez pedig az intézményvezetők, az igazgatók kinevezése. Mi nagyon szeretnénk, hogyha a vezetői kinevezés feltételeit valamilyen úton-módon nagyon pontosan szabályozhatnánk, akár szigorítani és korlátozni is lehetne a pártok beleszólási jogát. Azt gondolom, az a helyzet, ami kialakult – hogy az igazgatói álláshelyekre gyakorlatilag nem pályáznak a kollégák –, ide vezethető vissza. Az a fajta bizonytalanság, hogy vajon hány évig van kifutási ideje, van-e módja az ő programját egyáltalán középszintig is eljuttatni, nem hogy befejezni és nyomon követni. Ebben mindenképpen valami változást kívánunk, de nem ebben a formában. Azt is tudjuk, hogy ennek a végrehajtásához kétharmados törvény kellene, amire egyáltalán nem látunk lehetőséget.

A pedagógus-továbbképzés. Amikor a normatíva gyakorlatilag nincs mögötte, tehát nincs miből finanszírozni, akkor azt mondani, hogy ezt a kolléga felelősségévé tesszük, törvényi kötelezettség van rá, pénz nincs mögötte, és mégis csak legyen ez számon kérhető, ezt igazán semmilyen úton-módon nem tudjuk támogatni.

Szakmai kérdésekbe nem mennék bele, mert a szakmai oldal nagyon részletesen kifejtette. Gyakorlatilag az álláspontunk ugyanaz, mint a szakmai oldalé: mi sem tudjuk elfogadni, mert nem érezzük előkészítettnek.

Köszönöm.

A szülői oldalnak adnám meg a szót.

KESZEI SÁNDOR: Köszönjük szépen. Én azt szeretném, ha a kollégáim szólának – mi már bejártuk a kört sajtóban, parlamentben, mindenütt. Majd a végén lesz határozati javaslatunk is, meg lesz egy bejelentésünk.

Kérem, elnök asszony, hogy Simonné Toldi Ágnes szólhasson.

ELNÖK: Parancsoljon, megadom a szót.

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Köszönöm szépen. Első körben az igazgatóválasztással kapcsolatban szeretnék hozzászólni. Csak abban az esetben lehetne elfogadni ezt a 40 százalékos

igazgatóválasztási arányt, hogyha 40 százalék a pedagógus oldalról, 40 százalék a diákoldaltól és legalább 40 százalék a szülői oldalról. Nem úgy en bloc 40 százalék, mert akkor – ahogy Dobos Krisztina mondta – ez meglehet a diákönkormányzat részéről, hiába nem támogatná a szülői szervezet és a tantestület. Tehát a három, intézményen belüli szervezet legalább 40 százalékos támogatása szükséges lenne.

A szabálysértési eljárással kapcsolatosan annyit szeretnék mondani, hogy az iskolába kialakult konfliktusoknak oka van. Erről soha senki nem beszél, csak arról, hogy iskolai agresszió van, hogy a tanuló megveri a pedagógust, hogy a szülő megveri a pedagógust. De hogy mi vezet odáig...? A szülői oldal is elítél minden ilyen megnyilvánulást, de nagyon furcsálljuk, hogy az okokat az intézmény soha nem vizsgálja meg, a médiumok soha nem beszélnek róla. A médiumokat sem igazán érdekli.

Ugyanakkor az megint érthetetlen, hogy a több százezer forintos vagy akár milliós havi jövedelemmel rendelkező országgyűlési képviselők nyújtanak be egy olyan módosító javaslatot, hogy a szabálysértési eljárás keretében, ha a szülő konfliktust okoz az iskolában, nem megfelelően viselkedik, 150 ezer forint pénzbírsággal sújtható. Eddig is volt rá példa, hogy akár szülőt, akár tanulót, aki a pedagógust bántalmazta, gyorsított eljárásban, két-három nap alatt minimum egy, de általában két-három év felfüggesztett börtönre ítélték. Ez a 150 ezer forint lesújtó, még a jövedelemmel rendelkező szülőket nézve is, de azért azt is tudjuk, hogy akik ezeket a konfliktusokat okozzák, amikről a híradásokból tudomást szerzünk – mert ennek hírértéke van –, azok a szülők többségükben jövedelem nélküliek. Mi a célja tehát a politikai párt ezen csoportjának, aki benyújtotta ezt a módosító javaslatot? Hogy az esetleg gyermekét egyedül nevelő szülő, ha nem tudja kifizetni a 150 ezer forintos pénzbírságot, akkor börtönbe zárják, a gyerekeket pedig védelembe vegyék? Ez elfogadhatatlan. Ugyanakkor maximálisan egyetértünk a szakmai oldallal és a szakszervezeti oldallal is, akik már elmondták, csak erősíteni szeretném, hogy ez egy átgondolatlan, ad hoc – nem is tudom, minek lehetne nevezni még – előterjesztés.

Köszönöm szépen.

KESZEI SÁNDOR: Elnök asszony, Novák János szeretne még hozzászólni a szülői oldal részéről, ha lehet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Akkor Novák úrnak egy rövid hozzászólásra lehetőséget adok.

NOVÁK JÁNOS: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Azt szeretném én is javasolni, hogy a későbbiekben ne legyen szerdán ülés. Elég sok társadalmi elfoglaltságunk van, és ez így nehezen egyeztethető – ahogy ezt már elmondta Keszei Sándor. Szeretném én is nyomatékosítani ezt a kérést.

Nagy általánosságban nekem is az a véleményem erről az előterjesztésről, törvényjavaslatról, ami az előzőekben elhangzott, nem ismételném meg. Az intézményvezetőkkel kapcsolatos problémát nem lehet így leegyszerűsíteni. Egyébként ez kardinális kérdés, de nem bonyolódna bele az ezzel kapcsolatos véleményünkbe. Azt mindenki érzi, hogy itt nagy problémák vannak, és ezen a területen kellene valamit tennie a szakmának is, meg a politikának is.

Ami az iskolán belül esetleg előforduló szülői erőszak megbüntetésével kapcsolatos, szerintem megalázó az iskola számára is. Nem mennék bele részletekbe, de a legrosszabb

megoldás, amit itt valaki feszegetni próbált. Valóban, ezek a javaslatok nagyon ad hoc jellegűek, elhibáztak: egy-egy képviselő ötlete, ami mögött semmiféle szakmai megalapozottság sincs.

Amiről egy kicsit részletesebben szeretnék szólni, az az érettségi kérdése. A kétszintű érettségi bevezetésével annak idején az volt a cél, hogy a tanulói terhelés a negyedik év végén nagyon nagy volt: ott volt az érettségi és a különböző egyetemi felvételi vizsgák, mindegyik egyetem mást követelt. Ez rendkívüli módon terhelte a tanulókat, ezért akartak egy megoldást találni, hogy ezt csökkenteni lehessen. Az egyik feladata lett volna az emelt szintű érettséginek, hogy kiváltsa ezt a felvételit. Mikor merültek fel ezek a problémák? Amikor a végzett hallgatók körülbelül tíz százaléka ment egyetemre, tehát egy elitet kellett kiválasztani. Ennek a kiválasztásához ez esetleg megfelelő lett volna, de annak idején, amikor tárgyaltuk ezt, akkor tudjuk, hogy ezen kívül voltak más javaslatok is. A politikai erőszak ezt vitte keresztül.

Ahhoz képest, amikor ezek az ötletek fölmerültek, már a bevezetéskor is három-négyszer akkora volt a beiskolázás a felsőoktatásba. Ma még nagyobb arányú. Eltömegesedett a felsőoktatás. A főiskolák és egyetemek lasszóval fogják a hallgatókat, nekik életkérdés a hallgatói normatíva. Azt is tudjuk, hogy több tízezerrel több hely van az egyetemeken, főiskolákon, mint ahány jelentkező. Ebben az évben például azt is tapasztalhattuk, hogy a felvettek majdnem húsz százaléka nem is kezdte meg a tanulmányait, tehát ezzel a tömegesedéssel kapcsolatban is van a társadalomnak egy érdekes reakciója. A végzett, diplomával rendelkező diákoknak nincs állásuk. Számítalan olyan hiba van az egész koncepcióval, amit érdemes újragondolni, nem is beszélve arról, miért kell tizenhat éves korban eldönteni, milyen tantárgyból fog a gyermek emelt szintű érettségét tenni. Ezzel a kétféle érettségivel már korábban sem értettünk egyet, és nagyon határozott véleményt fogalmazott meg ezzel kapcsolatban a szülői oldal. Ma is ugyanaz a véleményünk, mint ami néhány évvel ezelőtt volt, mégpedig hogy ne legyen kétféle érettségi a középiskolában. Ezt röviden így lehetne összefoglalni.

Az ülés előtt több iskola tantestületével beszéltem: budapestivel, jobb és gyengébb iskolával, vidékiekkel is, és egyetlen iskola sem volt, amelyben a tantestületnek nem az volt a véleménye, hogy a jelenlegi rendszer nem jó. Annyit sikerült elérni, hogy a középszintű érettségi színvonala gyenge lett, sikerült lenulláznia.

Éppen ezért az a javaslatunk, hogy a Közoktatás-politikai Tanács fogadjon el egy olyan határozatot, miszerint ne legyen kétféle érettségi, csak egyféle, természetesen az feleljen meg valamilyen feltételnek. Erre most én azt a szót használom, hogy legyen sztenderd. Ez azt jelenti, hogy legyen összehasonlítható a különböző helyen tett érettségi, ne az iskolai tanárai vizsgáztassanak. Az érettségi követelményekben ezt jól meg lehet határozni, szakmailag jól ki lehet dolgozni azt a rendszert, amelyik a jelenlegi körülmények között kiváltja az egyetemi felvételit, és igazodik azokhoz az igényekhez, a tömeges felsőoktatással kapcsolatos igényekhez, amelyek most vannak. Úgy gondolom, az egész javaslat megpróbálja ezt a rossz megoldást valamilyen formában kormányrendeleti nyomás alatt keresztülvinni. Ez nem szakmai, hanem politikai döntés. Ez meggyőződésem, mert a tantestületek véleménye a szakmai. Attól függetlenül persze, hogy politikai döntés, még lehetne jó, de ez egy rossz politikai döntés.

Azt mondták a tanárok és a tantestületek, hogy véleményük szerint a középiskola feladata, hogy biztos alapot adjon, tanítsa meg tanulni és gondolkodni a diákokat, tegye őket motiválttá a tudományok, a művészet, a kultúra iránt, neveljen etikus, egészséges, környezettudatos, hazafias identitással rendelkező, törvénytisztelő állampolgárokat. Erre építsen a felsőoktatás, ehhez pedig nem kell kétféle érettségi.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen a szülői oldalnak... *(Keszei Sándor jelzésére:)* Én azt gondolom, haladjunk tovább, és akkor...

KESZEI SÁNDOR: Nem. Péli Lajosné szeretne hozzászólni.

ELNÖK: Én szeretném korlátozni a szülői oldal hozzászólási lehetőségét, mert van az oldalszóvivő...

KESZEI SÁNDOR: Nagy bajba kerülünk megint!

ELNÖK: Nagyon szeretném, ha az oldal egyeztetne előtte.

KESZEI SÁNDOR: Nem, nem egyeztetünk. Én mérni fogom – eddig is mértem az időt: meg sem közelítjük még a szakmai oldal hozzászólási idejét. Akkor tessék mérni, és megadni az egyforma esélyt. Különböztetve az alapszabály nem teszi lehetővé sem az elnököknek, sem senki másnak, hogy korlátozza a felszólalások időtartamát. Kérem, hogy adja meg a szót, adjon lehetőséget Péli Lajosnének...

ELNÖK: Akkor kérném szépen, hogy nagyon röviden foglalja össze...

KESZEI SÁNDOR: Nincs időkorlát! Akkor be kell írni az alapszabályba! Ha mégis ilyet kíván az elnök asszony, akkor kérem, hogy vegyen stopperórát, és mérje az időt.

ELNÖK: Akkor én meg azt szeretném megkérdezni a szülői oldaltól, hogy miért van oldalszóvivő. Nagyon szeretném kérni önöket, hogy egyeztessenek...

KESZEI SÁNDOR: És a többi oldalon miért vannak szóvivők?

ELNÖK: Rövid hozzászólás volt még kiegészítésként, és ezt tudtam kezelni. De nem mindenki szólt az oldalon.

KESZEI SÁNDOR: És mi van, ha én kezdek el beszélni? Az egy fél óra! Jobban jár a testület, hogyha engem kihagy ebből a játékból...

ELNÖK: Nekem van ilyen fajta jogosítványom, hogy korlátozhatok.

KESZEI SÁNDOR: Nincs ilyen!

ELNÖK: Meg fogom keresni az alapszabályban.

KESZEI SÁNDOR: Mondja be akkor a titkárságvezető, melyik ez a paragrafus, hadd olvassam el! Nem lehet demokráciát így képviselni! Kétféle szülő, kétféle nagymama, nagybácsi... *(Péli Lajosné: Ez alatt már el is mondtam volna.)*

Mi csináltuk az alapszabályt, Sáska Gézával.

ELNÖK: Maradjunk abban, hogy egy rövid időt adok még a szülői oldalnak, és kérem, gyakoroljon önmérsékletet.

KESZEI SÁNDOR: Nincs önmérséklet! Törölje a „rövid”-et a jegyzőkönyvből! Ha én leszek a következő alkalommal, két perc lesz a felszólalási idő oldalanként – kivéve a szülői oldalt, mert az húsz percet kap!

ELNÖK: Én nem Keszei úrnak adtam meg a szót, úgyhogy szeretném kérni önt, hogy mondja el a véleményét.

KESZEI SÁNDOR: Ez egy fókuszcsoporthoz tartozó kutatás a részemről – jegyzem.

ELNÖK: Kérem szépen, hogy ez ne legyen magánbeszélgetés, hanem az oldalszóvivő...

KESZEI SÁNDOR: Ez nem igaz, hogy engem folyton rendreutasítanak! Szavaztassa meg, hogy a szülői oldal szóvivője ne szólaljon meg!

ELNÖK: Én azt szeretném, hogy haladjon ez a munka, ahhoz pedig valami önmérsékletre volna szükség.

KESZEI SÁNDOR: Kapunk érte tiszteletdíjat: két óráig szeretnék itt beszélni! *(Zaj.)*

ELNÖK: Miután Péli Lajosnének adtam meg a szót, ettől kezdve őt kérem, hogy szóljon hozzá.

KESZEI SÁNDOR: Ezt nem lehet csinálni, hogy provokálok egy oldalt: hatmillió szülőt, nagymamát, nagynénit... Tessék!

PÉLI LAJOSNÉ: Felszínre kerültek és nagy hírverést kaptak olyan sajnálatos esetek, amikor egyes szülők egy-egy iskolában botrányt okoztak. Ezek az esetek nem általánosak, és ezért nem szerencsés ez a 150 ezer forintig terjedő pénzbírság, és ezzel bőszíteni a szülőket. Elképzelhetetlennek tartom, hogy egy iskolában egy szülőt a jelen lévő pedagógusok, technikai dolgozók ne tudnának lecsillapítani, leülni vele megbeszélni a problémáját.

Az iskolavezetés és a munkaközösségek feladata a kollégák segítése, és a segítő ellenőrzése is.

Nagyon lényeges – sok mindent kihagyok, amit mondani akartam – a szülők és a pedagógusok közös beszélgetése, összejövetele. Erre nagy szükség van, van, ahol ezt meg is valósítják. Három rövid példát mondok el. Az egyiket nem véletlenül Hollandiából – majd megmondom, hogy miért.

Hollandiában a hatosztályos iskolában a pedagógusok, az igazgatóval az élen, állandó összejöveteleket, programokat szerveznek a szülőkkel. Azért említem Hollandiát, mert Amszterdamban nagyon sok fekete, surinami él, és ezeknek a gyerekei ide járnak. Ők ugyanolyan egyenrangú felek a iskola programjaiban, és a pedagógus–szülő-összejövetelben.

A másikat, amit említek, egy XI. kerületi iskolában tapasztaltam. Egy pszichológus szülő, akinek a gyereke nyolc évig oda járt, előadásokat tartott közösen a tantestületnek és a szülői

munkaközösségnek, időnként előadást tartott egy-egy osztálynak, és az ott tanító tanároknak. Tehát összehozta a szülőket a pedagógusokkal – ez is egy módszert.

Egy harmadik módszer, amiben nemrég a lányomék részt vettek: a Vendel utcai Politechnikum szervezett Tatára egy biciklitúrát pedagógusoknak, szülőknek, gyerekeknek. Egy napra megszálltak, utána visszajöttek. Nagyon jó hatással volt az együttműködésre.

Tudnék – nyilván más is tudna – ilyen példákat mondani, mindenesetre el kellene ezeket a szülő-nevelő-diák együttműködéseket terjeszteni. Nem szankciók kellene, hanem a szülők, pedagógusok kölcsönös megbecsülésén alapuló együttműködést kell szorgalmazni és elősegíteni a gyerekek érdekében, hogy megszűnjenek a még létező szülő-pedagógus ellentétek, konfliktusok.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kisebbségi önkormányzat részéről Schaffer úrnak adom meg a szót.

KESZEI SÁNDOR: Én nem is szólhattam! Nem kérdezte meg az elnök asszony, hogy akar-e még a szülői oldal hozzászólni. A szakmai oldaltól megkérdezte.

ELNÖK: Kedves Keszei Úr! Ön az előbb azt mondta, átadja a szót a kollégáinak...

KESZEI SÁNDOR: Nem azt mondtam.

ELNÖK: Ezért gondoltam, hogy ez így van. Ettől kezdve, miután mindenki kapott szót az önök által képviselt oldalról, gondoltam, hogy teljes mértékben eleget tettünk az alapszabályban foglaltaknak. De megkérdezem öntől, kíván-e szólni.

KESZEI SÁNDOR: Az oldal részéről még valaki kíván? *(Nincs ilyen jelzés.)* Nem, köszönjük szépen.

ELNÖK: Akkor Schaffer úrnak adom át a szót.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Köszönöm szépen. Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács!

A szakmai oldal már jelezte, hogy a módosításokban felvázolt változtatási problémák sokkal mélyebben gyökereznek, mint az, hogy ezekkel, amit itt megpróbálnak egy törvényjavaslattal megváltoztatni, meg lehessen oldani.

Az első probléma az érettségi bizonyítvány. Negyedik ciklusom végén lévő gimnáziumigazgató vagyok, és látom azt a mélyrepülést, amit a középfokú oktatás végigél az utóbbi időszakban, és aztán ennek azt az eredményét, hogyan hat a középfokú oktatás színvonalának változása a felsőoktatásra. Mi az egyik legnagyobb probléma?

Kiemeltünk a középfokú oktatásból egy olyan iskolatípust, egy olyan szintet, aminek az lett volna a feladata, hogy akik valamilyen szakmára készülnek, az úgynevezett kulcskompetenciákat begyakorolják – szövegértés stb. –, hogy ők ezt el tudják sajátítani. Egy sajnálatos kormányzati döntés és ennek a végigvitele azt eredményezte, hogy hirtelen megnőtt az érettségi bizonyítványhoz jutók létszáma, amire rá tudott épülni egy olyan, magát felsőoktatásnak nevező valami – mert azt nem mondom, hogy egyetemi vagy főiskolai rendszer -, ami kezd visszaütni. Mit értek ez alatt? Az európai országokban létezik egy iskolatípus – például a német Realschule, reáliskola -, amelyik nem ad érettségi bizonyítványt, nem vállalja föl, hogy

leérettségiztet. Ez az iskolarendszer másként működik: ugyan átjárható, de vizsgákkal meg különböző lehetőségekkel, de nem vállalja föl, hogy szó szerint minden gyereknek utánadobja az érettségi bizonyítványt. A magyar középfokú oktatásban ez pillanatnyilag így néz ki. Ez annyit jelent, hogy a gyerek, ha tetszik, ha nem – egy-két kivételtől eltekintve, ami máig is kuriózumnak számít – olyan iskolarendszerbe kényszerül, ahol megpróbálják uniformizálni. Ennek az az eredménye, hogy az úgynevezett érettségi bizonyítvány – amit mi középszintű érettségi bizonyítványnak nevezünk – igazából egy végbizonyítvány lesz, ami mögött mélyebb tartalmak nincsenek.

Természetes, hogy ha működne az az eredeti elképzelés, aminek szándéka az emelt szintű érettségivel kapcsolatban volt, akkor ez ennyire nem lenne zavaró. De miután ez nem működik, tehát a felsőoktatási intézményekbe való belépéshez nem kötött egy bizonyos színvonal elérése, egy bizonyos olyan színvonalé, ami azt mondja, hogy aki diplomát szeretne, egy bizonyos szinten, legalábbis egy részterületen meg kell felelnie annak a szakiránynak, amerre menni akar, ezért létrejöttek azok a fölösleges – általunk fölöslegesnek tartott –, magukat főiskolának nevező létesítmények, amelyek azt eredményezték, hogy pillanatnyilag csak kitartás kérdése, hogy szerezz-e valaki diplomát vagy nem. Azon kívül, hogy akár tíz vagy több helyet is megjelölhet, aztán majd valahol elakad a rostán, a másik probléma, hogy ezek az iskolák – pontosan a szülői oldalról hangzott el – fölveszik ezeket a gyerekeket, akik elviszik a maguk érettségi bizonyítványát. Ha rendesen működne a magyar iskolarendszer, ezek a gyerekek el sem juthatnának odáig, hogy érettségi bizonyítványt kapjanak. Ezek nagyon aranyos, nagyon tisztességes gyerekek, és nagyon szépen tanulhatnák a szakmájukat, de belekényszerítették őket egy olyan iskolarendszerbe, ami nem nekik való. Nagyon sok gyerek ül ott tizenkettedikben, tizenharmadikban, aki már azt sem tudja, mi zajlik körülötte, mert valahol elveszítette már a fonalat. Ekkor hivatkoznak arra az egyetemre, hogy lám-lám, milyen rossz a középiskola, mert nekik értő olvasási gyakorlatokat kell beiktatni az egyetemi kurzusokon az első évfolyamon ahhoz, hogy tanítani lehessen.

Összehasonlításokat végeztem az egyes intézmények között. Nagyon szép, hogy tavaly matematikából három egész valamennyi az érettségi átlag (*Brassói Sándor: 2,95*), de megkérdeztem azon gimnáziumok átlagát, ahol nem matematika tagozatos, hanem csak egy átlag jó gimnázium, ott 4,5 körül van. Ez annyit jelent, hogy itt valami nagyon nagy probléma lehet a két dolog között. Én úgy gondolom, mindaddig, amíg a középiskolai rendszert nem vizsgálják felül, addig az érettségihez egyáltalán ilyen formában hozzájárulni nem lehet.

Egy biztos: azzal maximálisan egyetértünk, hogy egy úgynevezett érettségi bizonyítvánnyal, ami nincs szakmailag úgy kontrollálva, ne lehessen besétálni egy egyetemre, főiskolára. Legyen ott az a szakmai szűrő, amelyik ezt végigviszi. Mi egyetértünk a szakirányú továbbképzésnél az emelt szintű kötelező szűréssel.

A másik dolog a pedagógus-továbbképzés. Nekem iskolaigazgatóként öt évre kell csinálnom egy továbbképzési programot. Kikérem a tantestület és a magam nevében, hogy ebbe valaki így belegázoljon, egyik pillanatról a másikra, egy tanév kellős közepén – mert én szeptembertől júniusig tervezem a továbbképzést, így an a tanév, a pénzügyi évem pedig januártól decemberig tart. Ha összerakom az ötévest meg a pénzügyi tervezést, és odateszem mellé a jogszabályokat, mi mindent tehetek, hogyha a pedagógus nem teljesíti a továbbképzéseit, én úgy gondolom, itt ezzel a mondattal, ezzel a pár sorral egyszerűen nem tudunk mit kezdeni. Ez az egyik.

Itt jön a kettőnek az összefüggése, a továbbképzés és az emelt szintű érettségi bevezetése. Szeretném megkérdezni, hogy ki fog emelt szinten érettségiztetni. Miután az Oktatási Hivatal

rendezi az egészet, ő fizeti azokat, akik emelt szinten érettségiztetnek, én pedig helyettesíttem a munkahelyen, ebből következik, hogy ha az én kedves kollégám erre vállalkozik, abban a pillanatban közlöm vele, hogy fizetés nélküli szabadságot szíveskedjék kivenni, másként levonom a béréből. Úgy kapdosom le a kötelezően nem teljesített óraszámait, hogy olyan veszteséges lesz, hogy amikor rájön, eszébe nem jut odamenni.

A másik pedig, hogy eddig működött egy 30 órás akkreditált továbbképzés, amelyet én fizettem ki azért, hogy a kollégám el tudjon menni vizsgáztatni az Oktatási Hivatal által szervezett vizsgára. Én ezt januártól nem fogom fizetni, sőt, már most nem fizettem ki, mert azt mondtam, ha önálló képzéssel meg lehet tanulni, hogyan kell felkészíteni erre a vizsgára – a tanár nyilván meg tudja tanulni -, ebből következik, hogy mindezek alapján, amit elmondtam, ki fog itt vizsgáztatni? Ha ezt bevezetik, és ez mindenkire kötelező lesz, az utolsó helyen álló főiskolára meg a faiskolára is, csak akkor vehet föl gyereket, ha szakiránynak megfelelően emelt szinten érettségizett. Még mielőtt azt mondanák, hogy beleteszik ezt is, amit nekem beletettek, hogy középszinten a tanár munkaidejébe belefér, és ez után nem fizetünk a tanárnak a középszintű érettségiztetésért, mondván, hogy kiment az az osztály stb., a gyerekek az van beleírva a bizonyítványába, mielőtt érettségire engedném, hogy „Középiskolai tanulmányait befejezte”. Ettől a perctől kezdve tulajdonképpen kényszeríthetnek rá, hogy elengedjem – a Hivatal engem mindenre kényszeríthet -, viszont van egy fenntartóm, aki azt mondja, hogy az iskolában pedig tanítani kell, és miután ez a két érettségi nem is esik egybe – az egyik beleesik a szorgalmi idő kellős közepébe – bocsánat, hogy ennyit beszélek, de látják, hogy itt olyan összefüggések vannak –, ami bezavar az iskola munkájába. Mert ha a legjobb tanárim elmennek vizsgáztatni, akkor ki tanítja az én gyerekeimet legjobban? Aki bemegegy helyettesíteni – ha tudok olyan tanárt. De valószínűleg nem tudok, tehát csak felügyelet van az iskolában. Pontosan ellenérdekelt vagyok abban, hogy az egész itt megtörténjék.

Mindezeket egymás után végig kell nézni, összefüggésükben, pénzügyileg, szakmailag és iskolarendszerileg is. Ugyanis szilárd meggyőződésem, hogy azt a fajta devalvációját az érettségi bizottságnak, ami most végbement, nagyon nehezen lehet helyreállítani és visszahozni az érettségit a maga szintjére. Gyakorlatilag ez magával rántotta – sajnos – a diplomák értékét is. Itt ugyan erről nincs szó, de szeretném előrevetíteni, hogy ez a bolognai változat, ami bevezetésre került, véleményünk szerint – és ahogy a gyerekek jönnek vissza, az ő tapasztalatuk szerint – működésképtelen, ha maga az intézmény sem tudja, hogy mit fog vele csinálni, és ezzel a diplomával – vagy inkább végbizonyítvánnyal – mi mindent lehet kezdeni. Mert valahol még ad gyakorlati képzést is, de egy nyelvszakos bachelor diploma micsoda? Egy intenzív nyelvvizsga? Az nem, mert ott az egyetemen közlik, hogy nekik erre nincs energiájuk, de csak harminc százalékát viszi tovább. Mit csinál vele?

A magyar rendszerbe kellett volna ezt úgy beleágyazni, hogy előtte átgondolni, mi lesz ebből az egészből. Most, amikor már működik, és végeztek azok az első diákok ebben a rendszerben, akiket nem vettek föl a masterképzésbe, ott állnak, és nem tudnak mit kezdeni ezzel az úgynevezett végzettségükkel. Végig kell gondolni egyben ezt az egészet.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni: a legérzékenyebb pontja annak a középiskolának a visszaállítása, amely azokkal a gyerekekkel foglalkozik, akik szakmai képzésbe mennének, és azoknak a képzését erősíti meg, nem erőszakol rájuk olyan képzést, olyan ismereteket, amikre nekik sem szükségük, sem – csak halkan jegyzem meg – képességük nincs. Tulajdonképpen csak a statisztika viszi át őket.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen a kisebbségi önkormányzatok véleményét. Elnézést kérek a diákszervezetektől: alapszabály szerint a szülői oldal után ők következtek volna. Az én hibámból eredően most itt kérem őket, hogy mondják el a véleményüket.

DR. JÁSPER ANDRÁS: Köszönöm a szót, elnök asszony, és természetesen a bocsánatkérést elfogadjuk. *(Derűltség.)* Igyekszem rövid lenni... *(Keszei Sándor: Ne!)* De, mert én nem szeretem húzni az időt.

Az előterjesztéshez kapcsolódóan a szakmai szervezetek véleményével alapvetően egyetértünk, hiszen azok az érvek elhangzottak, amelyeket mi fontosnak tartottunk. Két kiegészítést tennék.

Az egyik kiegészítés a pedagógus-továbbképzéshez kötődő elképzelésre vonatkozik. Álláspontunk szerint ez így, ebben a formában elfogadhatatlan, bevezethetetlen. Ez, nagyon röviden, azt az üzenetet hordozza magában – hogy diákos is legyek: „Ki oda se ballagott...” – és a folytatást nézzék el...

Az erőszakkal kapcsolatos szabályhoz, a 4. §-hoz. Egyrészt az iskoláknak ma is van lehetőségük ennek a szabályozására, hiszen a szervezeti és működési szabályzat a belépés feltételeit szabályozhatja, tehát ez a szabályozás oda ma is bekerülhet. Hogy ez bekerül-e a törvénybe vagy sem, ebben a formában indifferens. Ha valami ilyesmit szeretne a jogalkotó beemelni, akkor inkább azt kellene megnézni, hogy a belépés nyilvánosságának milyen feltételei vannak, egész pontosan, hogy a belépő az ajtónál tudja-e, hogy bent milyen szabályokat kell betartania. Hiszen az szmsz jelenlegi nyilvánossági szabályai az internethez kötődnek, kiosztáshoz kötődnek, magyarul az, aki rendbontási szándékkal megy be az intézménybe, szinte kizárt, hogy ezeket a szabályokat ismerhesse. Ha ilyen típusú szabályalkotás a cél, akkor ezt a kapunál szerintem ki kellene függeszteni.

A másik, ehhez kapcsolódó kérdés a szabálysértési rész, amit föl is vetett a szülői oldal. A szabálysértési törvénybeli megfogalmazás, ami a módosítás indoklásában szerepel, nem csak azért rossz, mert csak a szülőre és a gyámra vonatkozik – tehát ha egy nagyobb testvér megy be botrányt okozni, akkor ez rá nem vonatkozik –, hanem azért is, mert a botrányokozás mibenléte nincs meghatározva. Jelenleg a botrányokozás egyetlen helyen fordul elő a szabálysértési törvényben, ez pedig a vallási eseményeken, vallási szertartásokon való rendbontás. Lehet afelé közelíteni, de én azt gondolom, ha egy magatartást tilalmasnak nyilvánítunk, tessék megmondani pontosan, mi is a tilalmas. A túl hangos tapsolás egy ünnepségen például botrányokozás? Vagy a füttyögés botrányokozás? Ebben a formában szerintem ez nem alkalmazható és nem is alkalmazandó.

Az 5. § - és akkor megcáfolom magamat, mert három ponton szólok hozzá –, a 40 százalékos kör. Teljesen jó volt a fölvetés, hogy a jelenlegi formájában ez értelmezhetetlen, hiszen nem mondja meg, hogy minek a negyven százaléka. A tanuló jogainál azt olvassuk, hogy minden diák választhat és választható, azaz szavazásra jogosult. Ebből pedig az következik, hogy akkor a teljes tanulóközönség figyelembe veendő ennél a negyven százaléknál. Ezt a formát nem tartjuk szerencsésnek.

Ha valamilyen típusú százalék van, akkor egyrészt nem „iskolai diákönkormányzat” a szöveg, hanem „intézményi diákönkormányzat”, másrészt pedig a negyven százalékot pontosítani kellene, mire vonatkozik.

Mindezek mellett az indoklásban szereplő problémákat – magyarul, hogy az intézményvezető programja, és a tantestület elfogadott nevelési programja nincs összhangban – nem kezeli, arra a kérdésre nem ad választ.

Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e még az oldalon valakinek véleménye? *(Nincs ilyen jelzés.)* Köszönöm, akkor megadom a szót a nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók képviselőjének.

MIHÁLYI ZOLTÁNNÉ: Köszönöm a szót, elnök asszony. Szeretnék csatlakozni a szakmai oldalhoz, és én is szeretném megköszönni, hogy az OKM elénk tette ezt a módosítót, meg tulajdonképpen előttünk vannak azok a módosítók is, amelyekről most nem fogunk beszélni, tekintve, hogy nagyon sokunknak nem volt lehetőségünk ezt elolvasni. Én úgy látom, hogy a közoktatási törvényt négy helyen vagy négy témakörben szeretné ez az előterjesztés módosítani.

Az első a felvételi rendszer a felsőoktatási intézményekben. Az előttem szóló elmondta, most már nem tudjuk egész pontosan, hogy főiskola vagy egyetem, mert a bolognai rendszer teljes mértékben megbolygatta a mi elképzeléseink szerint.

A pedagógus szak továbbképzés, amely egyszerre érinti a nem szakrendszerű oktatást és a szervezeti és működési szabályzat tartalmát. Szeretném megjegyezni, hogy nehéz az iskolának a szervezeti és működési szabályzatába olyat beletenni, hogy az intézménnyel kapcsolatban nem álló személyeket is próbáljon valami módon szabályozni, merthogy pénzbírság rájuk semmi módon nem szabható ki. Az iskola nem hatóság. Arról nem beszélve, hogy én azt gondolom, az iskolában dolgozók valamennyien közfeladatot látnak el, és az ő védelmük nem csak az iskola feladata, hanem a Magyar Köztársaság kormányzatának feladata.

A negyedik téma: a vezetői megbízások. Mélyen egyetérték a szakmai oldallal. A pedagógusok továbbképzése egy nagyon fontos feladat. Azt gondolom, hogy ezt a fontos feladatot a közoktatási törvény egyetlen paragrafusának módosításával nem lehet megoldani, tekintettel arra, hogy erről egy egész kormányrendelet szól, aminek a módosításai kapcsolódóként nincsenek beadva.

A felvételi rendszer és az egy- vagy kétszintű érettségi elvárása egy stratégia kell legyen, amelyhez nagyon sok mérést vagy elemzést kellene végezni ahhoz, hogy ezt az egész rendszert úgy tudjuk megváltoztatni, hogy valóban a felsőoktatási intézményekbe bejutó fiatalok megfeleljenek azoknak a kritériumoknak, amiket mi szeretnénk tőlük elvárni, és amit egy diplomaszerezés elvárna. Itt azt gondolom, az általános indoklásban láttuk, hogy korrepetálni kell – vagy nem is tudom, mit kell csinálni azokkal a fiatalokkal -, akik bejutnak, hogy egyszer majd, amikor eljutnak addig, diplomát szerezhessenek. Maga a rendszer sokkal nagyobb elemzést igénylő rendszer kellene legyen annál, mint hogy a közoktatási törvény 9. §-át valami módon módosítjuk.

A vezetői megbízásokkal kapcsolatban el kell mondani, hogy a 102. §-t szeretnék módosítani. Én csak azt szeretném konkretizálni, hogy a paragrafus végén azt mondja: „a harmadik alkalommal kiírt pályázatnál már nem kell figyelembe venni a negyven százalékot”. Most megint azt kell mondanom, hogy ha valaki utána nézett a kapcsolódó jogszabályoknak, az pontosan tudja, hogy ki kell írni a pályázatot, az majd megjelenik hat vagy nyolc hét múlva a Közlönyben. A megjelenéstől számítva harminc napot kell várakozni, hogy az összes pályázó megírassa a pályázatát, aztán a benyújtástól számítva van némi időeltolódás, két- három hét, tekintve, hogy ki kell tenni a pályázat szövegét. Újabb harminc napja van aztán a tantestületnek, illetve az összes véleményezésre jogosult testületnek, hogy ezeket a pályázatokat megismerje, utána újra van valamennyi idő, hogy lebonyolítsák ezekben a testületekben a véleményezéseket, majd ezt követően kerül a fenntartóhoz. Én szeretném megkérdezni, ki számolta össze ebben a

javaslatban a napokat, a heteket és a hónapokat. Amikor azt írja, hogy a harmadszor kiírt pályázat... - a tanév nem elegendő erre!

Azt gondolom, sem az egyik, sem a másik, sem a harmadik, sem a negyedik módosítás nem alkalmas arra, hogy a közoktatási törvényt itt most ilyen hirtelen, ötletszerűen négy vagy öt témakörben is módosítsuk. Azt gondolom, hogy el kell utasítani ezt a módosítást, és talán kérjük, hogy mindegyik mögé egy átgondolt koncepciót kellene tenni, és aztán lehetne ezeket módosítani, ha úgy gondolja a szakma is, meg az oktatási kormányzat is, hogy szükséges a módosítás.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormányzati oldalról van-e valamiféle hozzászólás?

BRASSÓI SÁNDOR: Csak érintőlegesen két pontosítás. A szakmai oldal említette a nem szakrendszerű oktatás kapcsán, hogy jó lenne egy áttekintő jelentés erről. Csak jelzem, hogy van ilyen: a tárca honlapján is fenn van fél éve, és tavaly a tanév rendjében végeztettük el a teljes, átfogó vizsgálatát ennek, nagyon széles körre kiterjedően. Az Oktatási Hivatal oldalán is olvasható idén júniustól, nálunk pedig szeptember óta.

PECSENYE ÉVA: Az a továbbképzésekről szól!

BRASSÓI SÁNDOR: Nem a továbbképzésekről, hanem általában a nem szakrendszerű oktatás bevezetésével kapcsolatban készült, és arról, hogy az iskolák ezt hogy valósították meg, mi módon szervezték meg, mennyiben tettek eleget a törvényi előírásnak, mennyiben vettek részt a továbbképzéseken, kik és milyen arányban, milyen időkeretben szervezték meg, milyen tantárgyakat vittek bele. Ez tehát egy nagyon átfogó jelentés, készen van.

A másik pedig Novák úr illetve Schäffer úr hozzászólásában voltak olyasmik, amik érintették azt, hogy az érettségi vizsgák színvonala nagyon alacsony és könnyedén teljesíthető. Sőt, ahogy Novák úr említette, lenullázódott a középszint teljesítménye, és ezt idézte, mondván „azt mondták a tanárok”. Én azért megfontolást javasolnék ezekkel a véleményekkel kapcsolatban a tanácsnak. Ez ügyben az Oktatási Hivatal honlapján részletesen, grafikonokkal az összes közép- és emelt szintű vizsgatárgy eloszlása, az eredmények eloszlása látható. Ez azért nem egészen így van. Ahogy látjuk, matematikából 2,95 az országos átlag középszinten. Ez azt mutatja, hogy a középszinten érettségi vizsgát tevő összes tanuló eredménye százalékos eloszlásban ilyen. A 2,95 nem azt jelenti, hogy ez olyan nagyon könnyű volna, ha csak nem váltak a gyerekek roppant szerény képességűekké – amit szerintem semmilyen genetikai tanulmány nem támaszt alá. Nem gondolnám, hogy itt erről lenne szó.

A másik pedig, hogy tudomásul kell venni, hogy Magyarországon jelenleg egy egységes érettségi rendszer működik: nincs külön szakközépiskolai és külön gimnáziumi érettségi egyik tárgyból sem. Sőt, a levelezőn érettségi vizsgát tettek is érettségi vizsgára jelentkeznek. Ha megnézzük az érettségizők számának megoszlását, azt látjuk, hogy kicsivel kevesebb, mint a fele tesz szakközépiskolai érettségit – negyvenegynéhány százalék – a többi közel ötven gimnáziumi, és egy töredéke teszi a felnőttoktatás keretében. El kell dönteni – és ilyen döntés, azt gondolom, született már -, hogy aki eléri az érettségi vizsga követelményeinek 20 százalékát középszinten, az hozzájut az érettségi vizsgához. Nyilván egy jó nevű vagy gimnáziumi képzésben ezt jóval könnyebb elérni, és akár olyan érzése is lehet az iskola pedagógusainak, hogy ezt gyakorlatilag bárki le tudja tenni. Igen, valószínű, az ő iskolájukban igen, de mint az adatok mutatják,

Magyarországon a többi vizsgatárgy esetében is olyan 3,2 körül, tehát ötvenegynéhány százalék körül mozog az átlagteljesítmény. Ez nem azt mutatja, hogy olyan nagyon könnyű lenne, ha történelemből is a középszintű érettségi átlageredménye 3,62 körül mozog. Azt mutathatja, hogy bizonyos gimnáziumban a gyerekek nagy százaléka tudhat elérni nyolcvan százalék fölötti teljesítményt – ami ugyan ötöst jelent, de mellé kell tenni, hogy mi célból kell neki az érettségi, és mire fogja felhasználni, mi az érettségi vizsga célja. Mert ha egy Corvinus Egyetemre, a nemzetközi tanulmányokra való bejutás, akkor valószínű, hogy a 96 százalékos történelem érettségi nem lesz számára középszinten elegendő. Mellé kell tehát tenni, mi a célja.

Ezért mondom, hogy óvatosan bánjunk ezzel, mert hogy az érettségi színvonala csapnivalóan alacsony, azt a véleményt én nem tudom osztani, és jelzem, hogy nem értek vele egyet. Határozottan elmozdult a sztenderdizáció irányába, elég komoly fejlesztésen ment át ez a rendszer, ami kiszolgálja azt a társadalmi igényt, hogy a középfokot lezárva, aki eléri ezt a követelményrendszert legalább kettes szinten, annak legyen meg ez a végzettsége. Ez nem azonos a felsőoktatási belépéssel. Erre már csak egy további következmény, hogy bizonyos felsőoktatási intézmények esetében, a minimális bejutási ponthatár alacsony értéke miatt akár lehet is egy belépési pont – ami súlyos problémát vet föl, de erről már beszéljenek a kollégák, erre nem kívánok reflektálni. Csak ennyit kívántam hozzátenni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Parancsoljon!

DR. JÁSPER ANDRÁS: Elhangzottak az oldalvélemények. Mi a módosító indítvány további sora egészen pontosan? A tárcának mi a sora az itt elhangzott véleményekkel? Hol csatlakozik ez be?

BRASSÓI SÁNDOR: A tárcának ezzel nincs közvetlen döntési kompetenciája, merthogy ez nem a kormány által benyújtott módosítás volt. Ez egy önálló képviselői indítvány, független a tárcától. Az Országgyűlés tárgyalja. A tanácsnak érdemes megfontolnia, hogy saját maga tesz-e valamilyen egyéb lépést.

DR. JÁSPER ANDRÁS: Ez világos, csak van kormányálláspont.

BRASSÓI SÁNDOR: Azzal kezdtem, hogy nincsen még.

DR. JÁSPER ANDRÁS: A kérdésem arra szólt, hogy ez a javaslat megy tovább a kormány elé, és a kormány álláspontjának kialakítása során figyelembe veszik-e, vagy sem. Ez volt a kérdés lényege.

LÁSZLÓ FERENC: És hogy mi találkozunk ezzel a kormányállásponttal.

BRASSÓI SÁNDOR: A kormánynak nyilván döntést kell hoznia a kérdésben. Alakulóban van a vélemény, ennyit tudok erről jelenleg mondani.

ELNÖK: Köszönöm szépen, a szakmai oldalnak adom meg a szót.

DR. DOBOS KRISZTINA: Azt gondolom, miután nagyjából egyetértünk, egy állásfoglalást szeretnénk megfogalmazni, egyben, hogyha megszavazza mindegyik oldal,

szeretnénk átadni a kormány, illetve a minisztérium képviselőjének és a parlament Oktatási Bizottságának is. Nem akarunk részletekbe belemenni, de azt gondolom, mindenki részleteket is mondhat. Ha elnök asszony megengedi, felolvassám az állásfoglalást, és lehet erről vitatkozni.

ELNÖK: Most bizonytalan vagyok... Nem kell nekem megszavaztatom először, hogy elfogadjuk, és utána ezt mint határozati javaslatot beterjeszteni?

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Most még csak egy vitát indítanánk egy állásfoglalásról.

DR. DOBOS KRISZTINA: Hogy egyáltalán legyen-e állásfoglalás.

ELNÖK: Akkor kérem az oldalakat, kézfeltartással jelezzék, legyen-e vita az állásfoglalásról, vagy ne legyen. Aki mellett szavaz, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)*

Úgy látom, egyhangú döntés született, tehát megkérem a szakmai oldalt, olvassa fel a javaslatát.

DR. DOBOS KRISZTINA: A Közoktatás-politikai Tanács elfogadhatatlannak tartja az országgyűlési képviselők által benyújtott T/10979. számú, a közoktatási törvény átgondolatlan, nyolc paragrafusban történő módosítását. A törvényjavaslat a pedagógus-továbbképzés, a felvételi eljárás, az igazgatói megbízás és a szülők és az iskola kapcsolatának nem átgondolt, szakmailag nem megalapozott, társadalmilag nem egyeztetett változtatását kívánja megvalósítani. A törvényjavaslat, bár lényeges kérdéseket érint, nem ad a közoktatás valódi problémáira választ; a megalapozatlan, szakmai elemzésekre nem támaszkodó módosítások a valódi megoldások helyett elkendőzik a problémákat. Ezért a Közoktatás-politikai Tanács felkéri a kormányt és az országgyűlési képviselőket, hogy ne támogassák a törvényjavaslatot.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e valaki kiegészítést hozzáfűzni? Keszei úr!

KESZEI SÁNDOR: Erősebb, mint amit én gondoltam, amit én írtam, és alaposabb. Azt javaslom, kérjük, hogy a képviselők vonják vissza ezt az egyéni képviselői indítványt. Azon kívül, amit leírtunk, mi azt kértük a parlamenti Oktatási Bizottságban, hogy vonják vissza.

A másik, amit szeretnénk, hogy kérjük – az Oktatási Minisztérium képviselője majd megmondja – az OKM illetékeseit, hogy a KT állásfoglalását vagy határozatát azonnal továbbítsák a parlamenti Oktatási Bizottság elé, nehogy kicsússzunk az időből. Különbösen nincs értelme annak, amit most dolgoztunk ezen. Köszönöm szépen.

Most még csak a kapcsolódókat tárgyalják, tehát vissza tudják vonni. Vissza akarják vonni egyébként, csak nem merik. Kell egy lökés.

MIHÁLYI ZOLTÁNNÉ: Én csak egyetlen szót szeretnék kijavítani: intézményvezetői és nem igazgatói, mert az óvodavezetőkről is szó van. Köszönöm szépen.

LÁSZLÓ FERENC: Megfontolásra ajánlom, hogy kicsit mutassunk előre, hogy a kormány kérje fel az ágazati minisztériumot, hogy a képviselők által fölvetett kérdésekre dolgozzon ki valamilyen jogszabály-változtatási javaslatot, készítse elő. *(Közbeszólások.)* Azt mondjuk, hogy vonják vissza...

DR. JÁSPER ANDRÁS: E mellett, ha ezek valóban problémák, nézzük meg, vannak-e olyan megoldási javaslatok, amiket mi is tudunk támogatni.

LÁSZLÓ FERENC: Az lenne ennek a rendes útja, ha az ágazati minisztérium készítené.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót a szakmai oldalnak.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: A jogalkotási folyamatban még lehet-e kérni, meddig lehet kérni azt, hogy vonják vissza? Nem vagyunk túl ezen? Lehet, hogy időben túl vagyunk, nem tudom, lehet, hogy az elfogadásig lehet – erre nekem nincs ismeretem, nincs válaszem. Fáziskérdés is lehet, hogy mit kérhetünk.

BRASSÓI SÁNDOR: Ma és holnap még biztosan lehet kérni.

KESZEI SÁNDOR: Most vannak a kapcsolódók. Szeretnék ők már visszavonni, csak kell ez a lökés hozzá!

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Előfordul elég gyakran, hogy szakértőként illetve szaktanácsadóként dolgozom. Ezt azért mondom, mert szakértőként egy bizonyos dologról kell véleményt mondanom – és pont. Tehát azt kell megállapítanom, hogy igen vagy nem, maximum megindokolni, hogy miért igen, vagy miért nem. Szaktanácsadóként pedig azt mondom, hogy segítek, csinálom stb. Most kaptunk egy anyagot, egy összeszerkesztett olyan anyagot, amelyik azt mondja, hogy e helyett ezt kérem bevezetni. Erről az a véleményem, hogy nem, ezért meg ezért, meg ezért. *(Keszei Sándor: Ezt mondom.)* Ennyi, és nem több. Hogy a kormány mit csináljon, hogyan csinálja – ha a kormány kíváncsi ebben a véleményünkre, megkérdez minket. Ha nem kíváncsi rá, nem kérdez. Ha a kormány idehossa a magáét, vagy azt mondjuk, hogy igen, egyetértünk vele, vagy nem, és megint megindokoljuk. Mindaddig csak arra válaszolunk, amit kérdez.

Én úgy értelmezem, hogy mondjam el a véleményemet erről a törvénymódosítási javaslatról. Pont.

LÁSZLÓ FERENC: Visszavonom a javaslatomat.

KESZEI SÁNDOR: Én jónak tartom az előterjesztést, azzal a kiegészítéssel, amit úgy látom, támogatnak, hogy vonják vissza. Mi is azt kértük ott, az ülésen: kértük, hogy vonják vissza az indítványt a képviselők. Nekem az az érzésem, hogy már vissza szeretnék vonni, de nincs elég erő. Ha megkapják a Közoktatás-politikai Tanácstól, ez egy nagyszerű dolog lesz.

Ezt a kérésünket – megerősíteném – továbbítsa a kormányzat az Oktatási Bizottság elnöke és a bizottság felé. Mi már adtunk le. Ezt a határozati javaslatához vagy állásfoglaláshoz fűzném, és inkább határozatnak nevezném, mert a KT álláspontját határozatba foglalja. A KT-nek mint a miniszter tanácsadó testületének nincs önálló jogköre állást foglalni *(Közbeszólás: De van!)* De az alapszabályunk azt mondja, hogy álláspontját határozatba foglalja. Tehát egy KT-határozatot kérünk, ami egyenértékű. Mi a minisztérium része vagyunk, nem önállóak.

ELNÖK: Úgy láttam, hogy ezeket a javaslatokat beépítette a saját határozati javaslatába. Kérem Krisztinát, olvassa fel, és ezt követően szavaznánk róla.

DR. DOBOS KRISZTINA: 2009. november 18-ai iksz számú határozat – nem tudom, hányas számú, ezt majd kérjük, hogy rendezzék. Egy kis módosítás történt, hogy ne legyen ismétlés, és rövid legyen. Úgy szólna, hogy

A Közoktatás-politikai Tanács elfogadhatatlannak tartja az országgyűlési képviselők által benyújtott T/10979. számú, a közoktatási törvény átgondolatlan, nyolc paragrafusban történő módosítását. A törvényjavaslat a pedagógus-továbbképzés, a felvételi eljárás, az intézményvezetői megbízás, a szülők és az iskola kapcsolatának nem átgondolt, szakmailag nem alátámasztott és társadalmilag nem egyeztetett változtatását kívánja megvalósítani.

Itt kihagytuk a másik mondatot, és a vége, hogy

A Közoktatás-politikai Tanács felkéri a kormányt és az országgyűlési képviselőket, hogy ne támogassák a törvényjavaslatot, a benyújtó országgyűlési képviselőket pedig, hogy vonják vissza indítványukat.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Egy sorrendcserét javaslok, mert nekem az a logikus, hogy felhívjuk a képviselőket, vonják vissza, illetve felhívjuk a kormányt, hogy ne támogassa. Ez az optimum, hogy visszavonják, és a B-változat, hogy a kormány ne támogassa.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem az oldalak képviselőit, hogy – miután bekerültek a módosítási javaslatok – elfogadható ez így, vagy van további javaslat. *(Nincs jelentkező.)* Fölteszem szavazásra ezt a határozati javaslatot. Aki elfogadja az előbb elhangzottakat, kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Tartózkodás? *(1)* Egy tartózkodás mellett elfogadásra került, és köszönöm szépen mindenki munkáját.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Bocsánat – ehhez! A továbbiakra is tennék egy javaslatot, ennek az állásfoglalásnak a további sorsát és kommunikációját illetően. Az egyik, hogy ezt nyilván a lehető leghamarabb el kell juttatni a képviselői irodaházba. Fölteszem, az a célszerű eljárás, hogy amint ez leírásra és kinyomtatásra kerül, rögtön az ülés után, a levezető elnök aláírásával válik ez hitelessé, és ezt a legrövidebb időn belül el kellene juttatni a képviselői irodaházba.

A másik: azt javaslom – akár erről is szavazzunk külön, ha szükségesnek látja az oldal -, hogy egyrészt ezt az anyagot juttassuk el az MTI-hez, másrészt kérjük föl a tárcát, hogy tegye ki a minisztérium honlapjára, mint a testület döntését.

Volt nekünk sok évvel ezelőtt egy döntésünk, miszerint a Köznevelés közzéteszi a mi ajánlásainkat. Fel kellene kérni a Köznevelést, hogy tegye közzé. Azt gondolom, ezek a legfontosabb csatornák.

DR. JÁSPER ANDRÁS: A negyedik pont, hogy a tagok e-mail listájára jusson el a kész határozat.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: Így van, és akkor még egy dolog. Szerintem ebből logikusan az következik, de erről is egyértelműen szólnunk kellene: a KT egyes tagjai, amennyiben őket a média megkeresi ebben a témában, testületi véleményként azt mondhatják el, ami itt van, és legfeljebb személyes vagy egyéb szervezeti, ilyen-olyan véleményként tehetnek ehhez hozzá egyéb kiegészítő gondolatokat. Csak nagyon világosan szeretném valamennyiünk számára tisztázni, hogy mi a korrekt tájékoztatás menete, merthogy egyáltalán nem lehetetlen, hogy ebben a kérdésben a média érdeklődő lesz. Ha ez így elfogadható, kérem, jelezzük valahogy.

ELNÖK: Nagyon köszönöm a folyamat ilyen végiggondolását, mert végtelenül fontos, és azt hiszem, mindannyian egyetértünk vele – azért én mégis végigmegegyek egyesével, és kézfeltartást kérek.

KESZEI SÁNDOR: Én azt javaslom – le is írtam -, hogy határozat legyen ez is, tehát nem egyenként, és utána megszavazzuk. Le lehet rövidíteni, de kardinális kérdés az idő, hogy menjen, ennek a nyilvánossága és egyebek, amiket pontosan elmondott a szakmai oldal – ha szabad ezt kérnem, és támogatják ezt az oldalak. Legyen ez is KT-határozat, különben csak beszélgetés.

ELNÖK: Akkor azt kérdezem, hogy határozatként ennek a hat pontnak a megfogalmazását támogatjuk-e. Kérem, jelezze kézfeltartással, amelyik oldal támogatja! *(Szavazás.)* Egy tartózkodás mellett elfogadtuk.

Végigmenjünk egyesével, hogy minden pontja bekerüljön a határozatba? *(Közbeszólások.)* Tehát mindenki úgy véli, hogy ezt egyben kezeltük, és most van az, hogy a végére értünk, köszönöm szépen az együtt töltött napot, a határozott munkát. Itt maradok, megfogalmazzuk, és ezeknek megfelelően fogunk tovább működni.

Köszönöm szépen.

(Az ülés végének időpontja: 11 óra 51 perc)